

Božji grob v Jeruzalemu

V času skoro dveh tisočev let po Kristovem rojstvu so mnoge zgodovinske vojne večkrat popolnoma porušile in uničile Jeruzalem, sveto mesto na daljnem jugovzhodu. V tem svetem mestu se nahaja največja svetinja vseh kristjanov, cerkev, ki je zgrajena na mestu, kjer se je odigral najznamenitejši dogodek v zgodovini človeštva, kjer je umrl in bil pokopan Odrešitelj.

Leta 70. po Kr. r. je izpremenil rimski cesar Tit (vladal je od l. 79. do 81.) židovsko prestolnico Jeruzalem z ognjem in mečem v popolno razvalino. L. 135. je sezidal cesar Hadrijan (117—138) po velikem uporu Židov l. 132.—135. novo mesto, a na kraju, kjer je bil po zgodovinskih virih Kristov grob, je dal postaviti svetišče, posvečeno boginji Veneri. Prvo cerkev v Jeruzalemu je dal sezidati nekaj let pred smrtjo, na prošnjo svoje pobožne matere, cesar Konstantin Veliki (306—337). Konstantin je bil tudi prvi rimski cesar, ki je dal kristjanom iste pravice v javnem življenju, kakor so jih imele druge verske družbe. Cerkvica, ki je bila zgrajena na mestu, kjer je bil Jezus pokopan, je bila majhna, toda zelo razkošno in bogato opremljena, in je ostala nedotaknjena do 7. stoletja, ko so vdrli v Palestino Perzijci, ki so opustošili mesto in porušili in oropali cerkvico. Vzlic temu, da so jo ponovno zgradili in opremili, je pa vendar še dvakrat do tal pogorela po vpadu divjih Turkov.

V 11. veku so zgradili novo stavbo, skromno kapelico, v katero so za časa prve križarske vojne (1096 do 99) križarji, pod vodstvom Gottfrieda Buojonskega, stopili bosonogi, prepevajoč cerkvene pesmi. Križarske vojne, ki jih je bilo sedem,

so imele namreč namen, zavojevati vso Palestino in pridobiti svete kraje, kjer je bival in umrl Zveličar, kristjanom. Takrat je bilo določeno, da se na tem mestu zgradi velik cerkven hram, katerega so pričeli takoj zidati in je bil dovršen l. 1149. V prvih letih 19. stoletja je cerkev zopet pogorela, ker je neki Armejec po neprevidnosti zažgal oltar. Tedaj je pa takratna turška vlada poverila zidavo nove cerkve Grkom.

Stalna nespornost zaradi cerkve med pravoslavniimi katoličani, protestanti in drugimi verskimi pripadniki so rešili zgraditelji na ta način, da so cerkev razdelili na več manjših delov, v katerih opravljajo duhovniki raznih krščanskih veroizpovedi službo božjo.

Danes pridemo v cerkev skozi južna vrata, ki jih čuvajo muslimanski stražniki. Takoj pri vhodu na desni strani vodi 23 stopnic na Golgoto, kjer se nahajajo trije oltarji, oddeljeni drug od drugega z močnim zidom. Severno kapelo imajo pravoslavni; oltar stoji na mestu, kjer je stal Kristusov križ. Obe drugi kapelici sta pa katoliški. Oltar v eni izmed njih je postavljen tam, kjer so vzeli Kristusa s križa in kjer je Marija vzela njegovo telo v svoje naročje. Pri vhodu v cerkev stoji kamen, na katerem je Nikodem mazilil Jezusovo telo z dišečim oljem, preden so ga položili v grob.

V velikonočnem času prihajajo ljudje od vseh strani sveta, največ seveda iz raznih krajev Palestine, na to sveto mesto, da se poklonijo spominu Odrešenika, ki je trpel, da bi dobro storil ljudem. V tem času postane Jeruzalem veliko, bučno mesto, nad katerim svečano pojo zvonovi, ki oznanjajo na daleč pomlad in praznik Vstajenja.